

Beslutningsforslag nr. B 96. Fremsat den 29. januar 1988 af Qvist Jørgensen (S), Dorte Bennedsen (S), Torben Lund (S), Ingrid Rasmussen (S), Agerschou (SF), Tommy Dinesen (SF), Birgitte Husmark (SF) og Jørn Jespersen (SF)

Forslag til folketingsbeslutning

om gratis insulin til sukkersygepatienter

Folketinget opfordrer sundhedsministeren til inden den 1. april 1988 at fremsætte lovforslag, der indebærer, at insulin til sukkersygepatienter bliver gratis.

Bemærkninger til forslaget

Omkring 20.000 medborgere med insulinkrævende diabetes (sukkersyge) må fra den dag, sukkersygen er konstateret, resten af deres tilværelse – for de flestes vedkommende i en 40–70-årig periode – betale omkring 2.000 kr. årligt for den insulin, der er en betingelse for, at de kan overleve.

I de senere år har ændrede lægemiddelprisberegninger specielt for insulinen og øgede produktionsomkostninger medført, at insulinprisen er steget uforholdsmæssigt mere end anden medicin – ca. 300 pct. over 6 år.

Sygesikringen yder 75 pct. tilskud til insulin, men for langt de fleste patienter har det de senere år ikke været muligt at få dækket de sidste 25 pct. Dette gør sammen med de høje medicinpriser, at patienter med insulinkrævende diabetes er blevet ramt urimeligt hårdt økonomisk.

Forslagsstillerne mener derfor, at det offentlige bør dække samtlige udgifter ved indkøb af insulin på apotek, dvs. at der ydes 100 pct. offentligt tilskud.

Forslagsstillerne er opmærksomme på, at forslaget gennemførelse formentlig vil kræve en udvidelse af sygesikringslovens § 7 med et nyt stykke, ifølge hvilket amtskommunen afholder 100 pct. af udgifterne til insulinpræparater, som er ordineret af lægen, og som er optaget blandt insulinpræparater på den af

sundhedsministeren udsendte liste over lægemidler, som omfattes af bestemmelsen.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at en sådan bestemmelse ikke vil volde vanskeligheder rent administrativt. Således er patientgruppen velafgrænset til kun at omfatte patienter med diagnosen insulinkrævende diabetes. Forvekslinger kan næppe finde sted, idet insulin kun kan anvendes til denne bestemte patientgruppe og ingen andre.

Hertil kommer, at insulin ikke kan misbruges eller på nogen måde have virkning for andre patientgrupper end netop gruppen med insulinkrævende diabetes. Eksempelvis foreligger der ingen erfaringer med sådanne forhold fra den periode, hvor insulin var gratis.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at forslaget er økonomisk overkommeligt at gennemføre. Den årlige udgift vurderes til ca. 20 mio. kr., men vil nok snarere vise sig at være noget under dette beløb. Opmærksomheden henledes på, at insulinkrævende diabetespatienter, som er tildelt pension, i forvejen får deres insulinforbrug dækket 100 pct.

I forbindelse med beslutningsforslagets gennemførelse bør det overvejes, om andre præparater skal være berettiget til 100 pct. tilskud fra det offentlige.